

Universitätsbibliothek Wuppertal

Hugonis Grotii De Jure Belli Ac Pacis Libri Tres

Grotius, Hugo

Hagae Comitis, 1680

Ad principes populosque liberos orbis Christiani

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.
Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-868](#)

A D
PRINCIPES
POPULOSQUE
LIBEROS ORBIS
CHRISTIANI.

Eror est non minus vetus quam pestilens, quo multi mortales, ii autem maxime qui plurimum vi atque opibus valent, persuadent sibi, aut, quod verius puto, persuadere conantur, justum atque injustum non suæpè natura, sed hominum inani quadam opinione atque consuetudine distinguunt. Itaque illi & leges & aequitatis speciem in hoc inventa existimant, ut eorum qui in parenti conditione nati sunt dissensiones atque tumultus coërceantur: ipsis vero qui in summa fortuna sunt collocati, jus omne ajunt ex voluntate, voluntatem ex utilitate metiendam. Hanc autem sententiam absurdam plane atque naturæ contrariam auctoritatis sibi nonnihil conciliasse haud adeo mirum est, cum ad morbum communem humani generis, quo sicut vitia ita vitiiorum patrocinia, se clamur, accesserint adulantium artes quibus omnis potestas obnoxia est. Sed contra exciterunt nullo non seculo viri liberi, sapientes, religiosi, qui falsam hanc persuasione animis simplicium evelleverent, ceteros autem ejus defensores impudentie convincerent. Deum quippe esse monstrabant conditorem rectoremque universi, imprimis autem humanæ nature parentem, quam ideo, non uti cetera animalia, in species diversas, variaque discrimina segregasset, sed unius esse generis, una etiam appellatione voluisse contineri, dedisset in super originem eandem similem membrorum compaginem, vultus inter se obversos, sermonem quoque & alia communicandi instrumenta, ut intelligerent omnes naturalem inter se societatem esse atque cognitionem. Huic autem à se fundata aut domui aut civitati summum illum principem patremque familias suas quasdam scripsisse leges, non in ære aut tabulis, sed in sensibus animisque singulorum, ubi invitis eriam & aversantibus legendæ occurrerent. his legibus sum-

mos pariter atque infimos teneri. in his non plus regibus licere,
quam plebi adversus decreta decurionum, decurioribus contra
præsidum edicta, præsidibus in regum ipsorum sanctiones. Quin
illa ipsa populorum atque urbium singularum jura ex illo fonte
dimanare, inde sanctimoniam suam atque majestatem accipere.
Sicut autem in ipso homine alia sunt quæ habet cum omnibus com-
munia, alia quibus ab altero quisque distinguitur: ita eorum re-
rum quas in usum hominis produxit natura, alias eam manere
communes, alias cujusque industria ac labore proprias fieri vo-
luisse. de utrisque autem datas leges, ut communibus quidem
sine detimento omnium omnes uterentur; de cœteris autem quod
cuique configisset, eo contentus abstineret alieno. Hec si homo
nullus nescire potest nisi homo esse desierit, hæc si gentes viderunt
quibus ad verum omne cœcutientibus sola naturæ fax illuxit, quid
vos sentire ac facere equum est, principes populiique Christiani?
Si quis durum putat ea à se exigiri quæ tam sancti nominis professio
requirit, cuius minimum est ab injuriis abstinere, certe quid
sui sit officii scire quisque potest ex eo quod alteri præcipit. Nemo
est vestrum quis non palam edicat rei quæcumque sua esse moderato-
rem & arbitrum: qui non fluminibus locis que publicis cives omnes
uti ex aequo & promiscue jubeat, qui non commendi commer-
candique libertatem omni ope defendat. Sine his si parva illa so-
cietas, quam rem publicam vocamus, constare non posse judica-
tur (& certe constare non potest) quamobrem non eadem illa ad
sustinemdam totius humani generis societatem atque concordiam
erunt necessaria? Si quis adversus haec vim faciat, merito in-
dignamini, exempla etiam pro flagitiis magnitudine statuitis,
non alia de causa nisi quia, ubi ista passim licent, status imperii
tranquillus esse non potest. Quod si rex in regem, populus in popu-
lum inique & violente agat, id nonne ad perturbandam magnæ
illius civitatis quietem & ad summi custodis spectat injuriam?
Hoc interest, quod sicut magistratus minores de vulgo judicant,
vos de magistribus, ita omnium aliorum delicta cognoscenda
vobis & punienda mandavit rex universi, vestra exceptis sibi.
Is autem quanquam supremam animadversionem sibi reservat,
tardam, occultam, inevitabilem, nihilominus duos à se judi-
ces delegat qui rebus humanis intersint, quos nocentium felici-
simus non effugit, conscientiam cuiquam suam, & famam sine
existimationem alienam. Hec tribunalia illis patent quibus alia
præclusa sunt: ad haec infirmi provocant: in his vincuntur qui
vincunt viribus, qui licentie modum non statuunt, qui vilis pu-

tan

tant constare quod emitur humano sanguine , qui injuriis injuriis
defendunt , quorum manifesta facinora necesse est & consentiente
bonorum iudicio damnari , & sui ipsorum animi sententia non
absolvi . Ad utrumque hoc forum nos quoque novam causam af-
ferimus : non hercule de stillicidiis aut tigno injuncto , quales
esse privatorum solent , ac ne ex eo quidem genere quod frequens
est inter populos , de agri iure in confinio haerentis , de annis aut
Insulae possessione : sed de omni prope oceano , de jure navigandi ,
de libertate commerciorum . Inter nos & Hispanos haec contro-
versa sunt : Sit ne immensum & vastum mare regni unius nec
maximi accessio : populone cuiquam jus sit volentes populos pro-
hibere ne vendant , ne permutent , ne denique commeent inter
se : potueritne quisquam quod suum nunquam fuit elargiri , aut
invenire quod jam erat alienum : an jus aliquod tribuat mani-
facta longi temporis injuryia . In hac disceptatione ipsis qui inter
Hispanos precipui sunt divini atque humani juris magistri cal-
culum porrigitur , ipsis denique Hispanie proprias leges im-
ploramus . Id si nihil juvat , & eos quos ratio certa convincet ,
cupiditas verat desistere , vestram principes majestatem , ve-
stram fidem quotquot estis ubique gentes appellamus . Non per-
plexam , non intricatam movemus questionem . Non de ambi-
guis in religione capitibus , quae plurimum habere videntur ob-
scuritatis , quietantis tam diu animis decertata , apud sapien-
tes hoc fere certum reliquerunt , nusquam minus inveniri veri-
tatem quam ubi cogitur assensus . Non de statu nostrae reipubli-
cae , & liberate armis haud parta , sed vindicata : de qua recte
statuere is demum possunt qui iura patria Belgarum , mores
avitos , & institutum non in leges regnum , sed ex legibus prin-
cipatum accurate cognoverint . in qua tamen questione aequi ju-
dicibus extreme servitius depul/a necessitas , subtilius inqui-
rentibus decreti tot nationum publica auctoritas , infensis etiam
& malevolis adversariorum confessio nihil dubitandum reliquit .
Sed quod hic proponimus , nihil cum istis commune habet . mul-
tius indiget anxiae disquisitionis . non ex divini codicis pendet
explicatione , cuius multa multi non capiunt , non ex unius po-
puli scitis quae ceteri merito ignorant . Lex illa e cuius pre-
scripto judicandum est , inventu est non difficilis , utpote eadem
apud omnes : & facilis intellectu , utpote nata cum singulis , sin-
gulorum mentibus insita . Ius autem quod petimus tale est , quod
nec rex subditis negare debeat , neque Christianus non Chri-
stianis . A natura enim oritur , quae ex aequo omnium parens est .

in omnes munifica, cuius imperium in eos extenditur qui gentibus imperant, & apud eos sanctissimum est qui in pietate plurimum profecerunt. Cognoscite hanc causam principes, cognoscite populi: si quid iniquum postulamus, scitis quae vestra, & e vobis eorum qui viciniiores nobis estis, apud nos semper fuerit auctoritus. monete, parebitur. Quis si quid a nobis hac in re peccatum est, iram vestram, odium denique humani generis non deprecamur. Si contra Ieres habet, quid agendum sit, vestrae religioni & aequitati relinquimus. Olim inter populos humaniores summum nefas habebatur, armis eos impetrare qui res suas arbitris permitterent. contra quam tam aequam conditionem recusarent, ii non ut unius, sed ut omnium hostes ope communi comprimabantur. itaque eam in rem videmus ita federa, judices constitutos. Reges ipsi validaeque gentes nihil aequum gloriosum, ac magnificum deputabant, quam aliorum coercere insolentiam, aliorum infirmitatem atque innocentiam sublevare. Qui simos hodieque obtinetur, ut humani nihil a se alienum homines arbitrarentur, profecto orbe non paulo pacatiore uteremur. refrigerescet enim multorum audacia, & qui iustitiam utilitatis causa nunc negligunt, iustitiam damno suo dediscerent. Sed hoc ut in causa isthae non frustra forte speramus, ita illud certo confidimus, bene rebus expensis existimaturos vos omnes imputari nobis non magis posse pacis mores, quam belli causas: ac proinde iuri hactenus amici nobis faventes atque benevoli fuisse, ita vos aut etiam magis in posterum fore, quo nihil optatius iis potest contingere qui primam partem felicitatis purant bene facere, assertam bene audire.

HUGO-